"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ :— କଦମ କଦମ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଥାଅ, ଏହା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମତ ବା ଶିବବାବାଙ୍କର ମତ ଏଥିରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡ ନାହିଁ" ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବୁଦ୍ଧିମାନ ପିଲାମାନେ କେଉଁ ଗହନ କଥାକୁ ସହଜରେ ବୁଝିପାରିବେ?

ଉତ୍ତର:- ବ୍ରହ୍ମାବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବା ଶିବବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିମାନ ପିଲାମାନେ ସହଜରେ ବୁଝିଯିବେ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ତ ଏହି କଥାରେ ହିଁ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିଯା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ ଯେହେତୁ ବାପଦାଦା ଦୁଇଜଣ ଏକାଠି ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ମତକୁ ଶ୍ରୀମତ ମନେ କରି ଚାଲୁଥାଅ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମତ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବା ଦାୟୀ ଅଟନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ପରମାତ୍ମା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କୁ ଜାଣିଛୁ । ଦୁନିଆରେ କେହି ବି ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର ସେହି ପିତା, ଯାହାଙ୍କୁ ଗଡ ଫାଦର ବା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଏ, ତାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ସେହି ପିତା ଆସନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଯାଇ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପରିଚୟ ଦିଅନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ନା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦିରେ ଥାଏ ନା ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଥାଏ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି, ଏହି ସମୟ ହେଉଛି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି ଏବଂ ଅନ୍ତର ସଂଗମଯୁଗ । ଏହି ସଂଗମଯୁଗକୁ ହିଁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି, ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ କିପରି ଜାଣିପାରିବେ । ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି - ହେ ପତିତପାବନ ଆସ, ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର, କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଜଣା ନାହିଁ ଯେ, ପତିତ-ପାବନ କିଏ ଏବଂ ସେ କେବେ ଆସିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଯିଏ ଏବଂ ଯେପରି ଅଟେ ମୋତେ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ନିଜେ ଆସି ମୋର ପରିଚୟ ଦିଏ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ମୋତେ ଜାଣନ୍ତି । ମୁଁ ନିଜର ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର ପରିଚୟ ସଂଗମଯୁଗରେ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସି ଦେଇଥାଏ । ପୁଣି କଳ୍ପ ପରେ ଆସିଥାଏ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଯାହା ବୁଝାଉଛି ତାହା ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗଠାରୁ କଳିଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ବି ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ର ମୋତେ ଜାଣିନଥା'ନ୍ତି, ନା ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି । ମୋତେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ଡାକିନଥା'ନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯେତେବେଳେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯା'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ମୋତେ ଡାକିଥା'ନ୍ତି । ଏହା ତ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକର କଥା ହିଁ ନୁହେଁ । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆସି ନିଜର ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା, ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ନାମ କ'ଣ? ଯାହାଙ୍କୁ ବାବା କୁହାଯାଏ, ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାଙ୍କର କିଛି ତ ନାମ ଥିବ । ତେବେ ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ହିଁ ନାମର ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ହେଲା ଶିବ । ଏହି ନାମ ଜଣାଶୁଣା ଅଟେ କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଅନେକ ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ନିଜ ବୁଦ୍ଧି ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ତାଙ୍କ ରୂପକୁ ଲିଙ୍ଗ ରୂପରେ ତିଆରି କରିଦେଇଛନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ନାମ ତ ଶିବ ହିଁ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କଳ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସେ ଏବଂ ମୁକ୍ତି ଜୀବନମୁକ୍ତିର ବର୍ସା ଦିଏ । ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟ ମୁକ୍ତିଧାମ, ନିର୍ବାଣଧାମ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ନା ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା ଦେବତାମାନଙ୍କୁ । ଏକଥା କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ ଯେ, ବାବା ଭାରତକୁ ଆସି ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜଧାନୀର ସ୍ଥାପନା କିପରି କରୁଛନ୍ତି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଏଠାକୁ ଆସି ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କିପରି କରିଥା'ନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏହାର କୌଣସି ବର୍ଣ୍ଣନା ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଥିଲା ଯାହାକି ଗୁପ୍ତ ହୋଇଗଲା । ନାଁ । ଯଦି ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଥା'ନ୍ତା ତେବେ ତାହା ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲି ଆସୁଥା'ନ୍ତା । ଯେପରି ଇସ୍‌ଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧି ଆଦି ଯିଏବି ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲି ଆସୁଛି । ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଏ । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଆସେ ସେତେବେଳେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ପତିତ ହୋଇ ରାଜ୍ୟ ହରାଇ ବସିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର ପାବନ କରିଥାଏ । ଭାରତରେ ସେମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ପୁଣି କିପରି ହରାଇଛନ୍ତି, ସେ କଥା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ତୁଚ୍ଛ ହୋଇଯାଇଛି । ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଦେଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ମୋତେ ସମସ୍ତେ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତି । ବାବା କିପରି ଆସିଲେ, କିପରି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଲେ, ସେ ସବୁ ଭୁଲିଯା'ନ୍ତି । ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ତୁମେମାନେ ପଢି ଆସୁଛ ସେ ସବୁ ସତ୍ୟ ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ପଢୁନଥିଲ । ସେଠାରେ ଏସବୁ ପଢୁନଥିଲେ । ତୁମେମାନେ ତ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଭୁଲିଯାଉଛ ତେବେ ପୁଣି ଗୀତା ପ୍ରଭୃତି ଶାସ୍ତ୍ର ସବୁ କେଉଁଠୁ ଆସିଲା? ଯେଉଁମାନେ ଗୀତା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣି ଏହି ଭଳି ପଦ ପାଇଥିଲେ ଯଦି ସେହିମାନେ ହିଁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ତେବେ ଅନ୍ୟମାନେ ପୁଣି କିପରି ଜାଣିବେ । ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ, ଆମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କିପରି ହେଲୁ । ଏହା ପରେ ପୁରୁଷାର୍ଥର ପାର୍ଟ ଶେଷ ହୋଇଯିବ, ପାରବ୍ଧର ସମୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ ତେଣୁ ସେଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠୁ ଆସିବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମମାନଙ୍କୁ କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ପୁନର୍ବାର ମିଳୁଛି । ବାବା ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ପ୍ରାରବ୍ଧ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ କାହାର ଦୁର୍ଗତି ହୋଇନଥାଏ ତେଣୁ

ଜ୍ଞାନର କଥା ମଧ୍ୟ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ହିଁ ସଦ୍‌ଗତି ପାଇବା ପାଇଁ । ତାହା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ସଦ୍‌ଗତି ଏବଂ ଦୁର୍ଗତି ଶବ୍ଦ ଏହିଠାରୁ ହିଁ ବାହାରିଛି । କେବଳ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ସଦ୍‌ଗତି ପାଇଥା'ନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ହେଭେନଲୀ ଗଡ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ରଚନା କରିଥିଲେ । କେବେ ରଚନା କରିଥିଲେ? ଏସବୁ କଥା କିଛି ବି ଜଣାନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପିଲାମାନେ, ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର ମୁଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛି ଯାହାକି ପୁଣି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ତା'ପରେ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ଅଧାକଳ୍ପ ହେଲା ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗର ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ବୋଲି କହି ଦେଇଛନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତ ଜଣା କିପରି ପଡିବ । ଯଦି ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲି ଗଲେଣି, ତେବେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା କିପରି ଜାଣିପାରିବେ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏସବୁ କଥା କିଛି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କେତେ ସହଜ କରି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ଅଟେ ଏବଂ ଚାରୋଟି ଯୁଗ ରହିଛି । ଚାରିଯୁଗର ସମାନ ଅବଧି ୧୨୫୦ ବର୍ଷ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଏହା କ୍ଷୁଦ୍ର ଯୁଗ ଅଟେ । ସେହି ଚାରିଯୁଗ ମଧ୍ୟରୁ ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ବହୁତ ଛୋଟ । ବାବା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରୀତିରେ, ନୂଆ ନୂଆ ପଏଣ୍ଟ ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ଧାରଣା ତ ତୁମମାନଙ୍କୁ କରିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ମୁଁ ଯାହା କିଛି ବୁଝାଇ ଆସିଛି ଏବେ ପୁଣି ସେହି ପାର୍ଟ ଚାଲୁଛି । ଯାହା କିଛି ଶୁଣାଇବାର ଥିଲା ତାହା ହିଁ ଏବେ ଶୁଣାଉଛି । ପାର୍ଟ ଇମର୍ଜ ହୋଇ ଚାଲିଛି, ତୁମେମାନେ ଶୁଣି ଚାଲିଛ । ଯାହାକି ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କରାଇବାକୁ ହେବ । ମୋତେ ତ ଧାରଣା କରିବାର ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛି ଏବଂ ଧାରଣା ମଧ୍ୟ କରାଉଛି । ମୋ ଭିତରେ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରିବାର ପାର୍ଟ ରହିଛି । ଯାହା କିଛି କଳ୍ପ ପୂର୍ବେ ବୁଝାଇଥିଲି ତାହା ହିଁ ଏବେ ବୁଝାଉଛି । ମୁଁ ପ୍ରଥମରୁ ଜାଣିନଥିଲି ଯେ, କ'ଣ ଶୁଣାଇବି । ଯଦିଓ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଆତ୍ମା ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିଥାଏ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ବା ବାବା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି - ଏହା ବହୁତ ଗହନ କଥା, ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଭଲ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ସେବାରେ ତତ୍ପର ଥିବେ ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ ଚାଲୁଥିବ ।

ବାସ୍ତବରେ କନ୍ୟାମାନେ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନେ ଏହି ରୁହାନୀ ପାଠପଢାରେ ଲାଗିଯିବା ଦରକାର, କାରଣ ତାଙ୍କର ବନ୍ଧନ ତ କିଛି ନାହିଁ । କୁମାରୀମାନେ ଭଲ ପାଠ ପଢିପାରିବେ, ସେମାନଙ୍କୁ କେବଳ ପଢିବା ଏବଂ ପଢାଇବାକୁ ହେବ । ସେମାନଙ୍କୁ ତ ଧନ ରୋଜଗାର କରିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ଯଦି କୁମାରୀମାନେ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଯିବେ ତେବେ ସବୁଠାରୁ ଭଲ । ଯଦି ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଥିବେ ତେବେ ଏହି ରୋଜଗାର ଜମା କରିବାରେ ଲାଗିଯିବେ । କେହି-କେହି ତ ବହୁତ ସଉକରେ ଲୌକିକ ପାଠପଢା ପଢିଚାଲିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ସେଥିରେ କୌଣସି ଫାଇଦା ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପାଠପଢି ସେବାରେ ଲାଗିଯାଅ । ସେହି ପାଠପଢା ତ କୌଣସି କାମର ନୁହେଁ । ପାଠପଢି ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାର ଭିତରକୁ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ଗୃହସ୍ଥି ମାତା ହୋଇଯା'ନ୍ତି । କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ତ ଏହି ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହେବା ଦରକାର । କଦମ-କଦମ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲି ଧାରଣା କରିବାରେ ଲାଗିଯିବା ଦରକାର । ମମ୍ମା ଆରମ୍ଭରୁ ଆସି ଏହି ପାଠପଢାରେ ଲାଗିଗଲେ, କେତେ କୁମାରୀ ତ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଗଲେ । ଏହି ମାର୍ଗରେ କୁମାରୀମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ସୁଯୋଗ ଅଛି । ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିଲେ ବହୁତ ଫାଷ୍ଟ କ୍ଲାସ୍ ହୋଇଯିବେ । କିନ୍ତୁ ଏହା ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ନା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମତ - ଏହି କଥାରେ ହିଁ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଇଏ ବାବାଙ୍କର ରଥ ଅଟେ ନା । ଯଦିଓ ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିଛି ଭୂଲ୍ ହୋଇଯାଏ ତଥାପି ତୁମେମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଥାଅ ତେବେ ବାବା ଆପେ ଆପେ ଠିକ କରିଦେବେ । ଶ୍ରୀମତ ମଧ୍ୟ ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମିଳିବ । ଏକଥା ସବୁବେଳେ ବୁଝିବା ଦରକାର ଯେ, ଯଦି ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି ତେବେ ଯାହା ବି ହେଉ - ବାବା ସେଥିପାଇଁ ଦାୟୀ ହେବେ । ଯଦି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିଛି ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଏ ତେବେ ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ଦାୟୀ । ଡ୍ରାମାରେ ଏହି ରହସ୍ୟ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଏହାଙ୍କର ଭୁଲକୁ ମଧ୍ୟ ବାବା ଠିକ୍ କରିଦେଇ ପାରିବେ । କାରଣ ଇଏ ମଧ୍ୟ ତୁମର ପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ବାପଦାଦା ଦୁଇଜଣ ଏକାଠି ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ କେହି କେହି ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିଯାଉଛନ୍ତି । ଜଣା ପଡୁ ନାହିଁ ଯେ, ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ନା ବ୍ରହ୍ମା କହୁଛନ୍ତି । ଯଦି ଭାବିବେ ଶିବବାବା ହିଁ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି ତେବେ କେବେ ବି ହଲଚଲ ହେବେ ନାହିଁ । ଶିବବାବା ଯାହା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତାହା ଠିକ୍ ହିଁ ଅଟେ । ତୁମେମାନେ କହୁଛ, ବାବା ଆପଣ ହିଁ ଆମର ପିତା-ଶିକ୍ଷକ-ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ ନା । ବାବା ଯାହା କହୁଛନ୍ତି ସେହି ଅନୁସାରେ ଚାଲ । ସର୍ବଦା ମନେ କର ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ସେ ହେଲେ କଲ୍ୟାଣକାରୀ,ଏହାଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବାବା ଉତ୍ତରଦାୟୀ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ତାଙ୍କର ରଥ ଅଟନ୍ତି ନା । ତୁମେମାନେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ କାହିଁକି ପଡୁଛ, କିଏ ଜାଣେ ଏହା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମତ ନା ଶିବବାବାଙ୍କର? ତୁମେମାନେ ଏପରି କାହିଁକି ଭାବୁ ନାହଁ ଯେ, ଶିବବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀମତ ଯାହା କହୁଛି ତାହା କରିଚାଲ । ଅନ୍ୟର ମତ ଅନୁସାରେ ତୁମେମାନେ କାହିଁକି ଚାଲୁଛ । ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିଲେ କେବେ ଅଣନିଶ୍ଚୟବାସୀ ହେବ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଘ୍ନର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହେବ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିପାରୁନାହାଁନ୍ତି, ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଯଦି ତୁମେମାନେ ଶ୍ରୀମତ ଉପରେ ନିଶ୍ଚୟ ରଖିବ ତେବେ ସବୁ ଲାଭ କ୍ଷତିର ଦାୟୀ ମୁଁ ହେବି । ସବୁବେଳେ ଭାବ ଆମକୁ ଶ୍ରୀମତ ଉପରେ ଚାଲିବାର ଅଛି । ବାବା ଯାହା କହିବେ ଚାହେଁ ସ୍ନେହ କର, ଚାହେଁ ମାର.... ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ପାଇଁ ଗାୟନ ରହିଛି । ଏଥିରେ ତ ଗୋଇଠା ଇତ୍ୟାଦି ମାରିବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାରେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବା କାହା କାହାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଯିବା ବହୁତ ମୁସକିଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ଯଦି ପୁରା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଯିବ ତେବେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ ।

କିନ୍ତୁ ସେହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ଆସିବାକୁ ମଧ୍ୟ ସମୟ ଦରକାର । ତାହା ଶେଷ ସମୟରେ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ଅଟଳ ନିଶ୍ଚୟ ଦରକାର । ଶିବବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତ କେବେ ବି କୌଣସି ଭୁଲ୍ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇପାରେ । ଏମାନେ ଦୁଇଜଣ ଏକାଠି ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ରଖିବାକୁ ହେବ - ଆମମାନଙ୍କୁ ଶିବବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତା' ଉପରେ ଆମକୁ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ମନେ କରି ଚାଲୁଥାଅ ତେବେ ଓଲଟା କଥା ମଧ୍ୟ ସିଧା ଅର୍ଥାତ୍ ଭୁଲ୍ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ । କେଉଁଠି କେଉଁଠି ଭୁଲ୍ ବୁଝାମଣା ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି । ଶିବବାବା ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ମୁରଲୀକୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଶିବବାବା କହିଲେ ନା ବ୍ରହ୍ମା କହିଲେ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ, ବ୍ରହ୍ମାବାବା କିଛି ବି କହୁନାହାଁନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଆଚ୍ଛା, ତୁମେମାନେ ଭାବ ଯେ, ଏହି ବ୍ରହ୍ମା କିଛି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି, ଶିବବାବା ହିଁ ସବୁ କିଛି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କ ରଥକୁ ସ୍ନାନ କରାଉଛି, ଶିବବାବାଙ୍କର ରୋଷେଇ ଘରେ ସେବା କରୁଛି - ଏହି କଥା ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ଯଦି ଶିବବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି କିଛି ବି କରିବ ତେବେ ଅନେକଙ୍କଠାରୁ ତୀବ୍ର ବେଗରେ ଆଗକୁ ଯାଇପାରିବ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା, ଶିବବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ । ପ୍ରଥମ କଥା ହେଲା ଅଲଫ (ବାବା) ଏବଂ ବେ (ବର୍ସା) ବାକି ହେଲା ବିସ୍ତାରର କଥା ।

ବାବା ଯାହା କିଛି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତାହା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବା ହିଁ ପତିତ-ପାବନ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ନା । ସିଏ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସି ପତିତ ଶୁଦ୍ରମାନଙ୍କୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି, ଶୁଦ୍ରଙ୍କୁ ପାବନ କରୁନାହାଁନ୍ତି, ଏହି ସବୁ କଥା କୌଣସି ଭାଗବତ ଇତ୍ୟାଦିରେ ନାହିଁ । କିଛି-କିଛି କଥା ଅଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ରାଧା-କୃଷ୍ଣ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି, ଏହି କଥାରେ ମଧ୍ୟ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପଡିଯାଉଛନ୍ତି । ଦେବାତମାନେ ତ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ଅଟନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର କୁଳ ଏବଂ ସୀତା-ରାମଙ୍କର କୁଳ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭାରତବାସୀ ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ମନେ ପକାଅ, ଏକଥା ତ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର ନୁହେଁ । ଏହା ତ କାଲିର କଥା । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟ ଦେଇଥିଲି । କେତେ ପ୍ରଚୁର ଧନ-ଦୌଲତ ଦେଇଥିଲି । ବାବା ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ଆଉ କୌଣସି ରାଷ୍ଟ୍ର ନଥିଲା, ପୁଣି ତୁମର କ'ଣ ହେଲା! ବିଦ୍ୱାନ, ଆଚାର୍ଯ୍ୟ, କେହି ବି ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଆରେ ଭାରତବାସୀମାନେ, ତୁମକୁ ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ଦେଇଥିଲି ନା । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ କହିବ ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମକୁ ଏତେ ସବୁ ଧନ ଦେଇଥିଲି, ତୁମେମାନେ ସେସବୁ କେଉଁଠି ହରାଇଲ? ବାବାଙ୍କର ବର୍ସା କେତେ ଜବରଦସ୍ତ ଅଟେ । ଲୌକିକ ପିତା ମଧ୍ୟ ପଚାରିଥା'ନ୍ତି ଅଥବା ପିତା ଦେହତ୍ୟାଗ କଲା ପରେ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନେ ମଧ୍ୟ ପଚାରିଥା'ନ୍ତି ଯେ ତୁମର ପିତା ତୁମକୁ ଏତେ ଟଙ୍କା ପଇସା ଦେଇଯାଇ ଥିଲେ ସେସବୁ କେଉଁଠି ହରାଇଲ! ଇଏ ତ ହେଲେ ବେହଦର ପିତା । ବାବା ତ କଉଡିରୁ ହୀରା ଭଳି କରିଥିଲେ । ଏତେ ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ ତେବେ ସେହି ଧନ ସବୁ କୁଆଡେ ଗଲା? ତୁମେମାନେ କ'ଣ ଜବାବ ଦେବ? ଏକଥା କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ଆସୁ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ବାବା ଠିକ୍ କଥା ପଚାରୁଛନ୍ତି - ଏତେ କାଙ୍ଗାଳ କିପରି ହେଲ? ପ୍ରଥମେ ସବୁ କିଛି ସତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲା ପୁଣି ଯେତେବେଳେ କଳା କମି କମି ଗଲା ସେତେବେଳେ ସବୁ କିଛି କମି କମି ଗଲା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ସତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲ । ସେଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ରାଧେ କୃଷ୍ଣଙ୍କଠାରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ନାମ ଅଧିକ ବିଖ୍ୟାତ । ସେମାନଙ୍କର ଗ୍ଲାନି କେହି କରିନାହାଁନ୍ତି ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ନିନ୍ଦାର କଥା ଲେଖିଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟରେ କୌଣସି ଦୈତ୍ୟ ଆଦି ଥିବାର କହୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ବୁଝିବା ଦରକାର । ବାବା ଜ୍ଞାନର ଧନରେ ତୁମମାନଙ୍କ ଝୁଲା ମୁଣିକୁ ଭରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଏହି ମାୟାଠାରୁ ସାବଧାନ ରୁହ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସେନ୍ସିବୁଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇ ସଚ୍ଚା ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମିକ ସେବାରେ ଲାଗିଯିବାକୁ ହେବ । ସବୁ କଥା ପାଇଁ ଶିବବାବା ହିଁ ଦାୟୀ ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀମତରେ କେବେ ବି ସଂଶୟ ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ଦେହ କରିବାର ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚୟରେ ଅଟଳ ରହିବାର ଅଛି ।

(୨) ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ତନ କରି ବାବା ବୁଝାଉଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜ୍ଞାନ ବିନ୍ଦୁ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ନିଜେ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରୁଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟବାନ ହୁଅ ।

ଯେକୌଣସି କଥାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ପ୍ରମାଣ ଦିଆଯାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରମାଣ ହେଲା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରମାଣ । ତେବେ ତୁମମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପ୍ରମାଣ ହେଲା ତୁମେ ଯାହା ଅଟ ଏବଂ ଯାହାର ଅଟ ସେହି ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ନିଜର ଯଥାର୍ଥ ସ୍ୱରୂପ ବା ଅନାଦି ସ୍ୱରୂପରେ ସର୍ବଦା ସ୍ଥିତି ରହିଥା'ନ୍ତି, ସେହିମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବାରେ ନିମିତ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଭାଗ୍ୟକୁ ଦେଖି

ଭାଗ୍ୟବିଧାତା ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆପେ ଆପେ ଆସିଥାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ଦୟା ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ପୂଣ୍ୟାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***